

Agitationen.

Agitationen har været et brugt og sejrrikt Vaaben i Dansk Kvindesamfunds Historie. Da den ny Styrelse traadte til i 1883 med Fru Rovsing som Formand, Fru Stampe Feddersen som Kasserer og Frk. Falbe-Hansen som Sekretær, da var det en, for Datidens Forhold, stort anlagt Agitation, der lokkede Dansk Kvindesamfund ud af Puppertilværelsen. Og Kvinderne sluttede sig sammen, og Aarene gik virksomt og frugtbringende — den ene Skanse blev taget efter den anden.

Det er ofte betonet her i Bladet, at Dansk Kvindesamfunds Opgaver paa ingen Maade er mindre nu, da den ene Rettighed efter den anden er tilfaldet danske Kvinder. Tværtimod, nu kommer Kravene til alle Kvinder om at være med i Løsningen af de store og vigtige Spørgsmaal, som forestaar, Krav, som Anna Westergaard har fremstillet energisk og klart for vore Læsere.

Agitationen nu som den Gang gaar ud paa at styrke Dansk Kvindesamfund ved Tilgang af nye Medlemmer, at udbrede Forstaaelse blandt Kvinder af den Betydning, det har for dem, og den Pligt de har til at staa i et Samfund, der aarvaagent og vagtsomt værner om Kvindernes Tarv.

At denne Agitation er sat i Gang af en af de unge i Fællesstyrelsen er i sig selv et glædeligt Tegn — Ungdommen maa med i enhver Samfundssag, der skal have Fremgang. Det er ogsaa de unge selverhvervende Kvinder, de unge Hustruer og Mødre, der skal se det utidssvarende i at staa udenfor, og det selvfølgelige i at være Medlem af Dansk Kvindesamfund.

Anna Westergaard har saa klart gjort Rede for Princippet i den paa-tænkte Agitation, at en yderligere Henvendelse til Medlemmerne om at slutte sig til hende og styrke hende i hendes Bestræbelser burde være overflødig.

Men det at høre og bifalde er ikke altid det samme som at handle. Til dem, der endnu staa paa det første, negative Stadium, vil vi sige, at de maa videre, om de ikke vil sakke bag ud. Dansk Kvindesamfund modtager dagligt Breve fra unge, ivrige Medlemmer, der melder sig til Arbejde, og et Eksempel til Efterfølgelse har Frederikshavn-Kredsen givet.

Da Anna Westergaards første Artikel havde staaet i Bladet, tog et Medlem af D. K. den med paa det Kontor, hvor hun havde sit Arbejde. „Kan I være bekendt ikke at være med,“ sagde hun til sine Kammerater, og de forstod, at de maatte være med — seks blev indmeldt med det samme, og næste Dag havde de seks ny skaffet fire til.

Dette er Vejen, der fører mod de store Maal og bort fra det lille Medlemstal.

80 Aar.

Caroline Testmann.

Man er kun kommet nogle faa Blade ind i Dansk Kvindesamfunds Historie, da man første Gang træffer Navnet, *Caroline Testmann*.

Fredrik Bajer havde vundet sin Hustrus Interesse for den spirende Kvindesag, og *Caroline Testmann* blev under deres Paavirkning hurtig Fyr og Flamme for de samme Idéer.

Efter at Forbundet var kommet ud over sin internationale Fødsel og var blevet Dansk Kvindesamfund, var hun selvskreven til en Førerstilling, den, hun fik som Formand, da *Mathilde Bajer* traadte tilbage.

Hendes klare Tanke viste hende Vej. Hun var klog og energisk og fuld af Idéer, og hun forstod, at Begyndelsen skulde gøres med de unge. Oprettelsen af Handesskolen for Kvinder var saaledes et betydningsfuldt Skridt i Udviklingen, en af de første Bestræbelser for ved Fagskoler at aabne Kvinder Adgang til Selverhverv.

Da *Caroline Testmann* efter ti Aars Forløb trak sig tilbage som Formand i D. K., var det, som hun selv skriver i Aarsberetningen, „for at nye Kræfter kunne komme frem, der ad nye Veje kunne og ville arbejde videre paa den os alle saa dyrebare Sag.“

Hendes Interesse for den dyrebare Sag har været usvækket gennem Aarene. Hun var med, hver Gang det gjaldt, som Underskriver af Andragender til Rigsdagen, ved Dannelsen af Kvindelig Valgretsforening o. s. v. Hun var med, naar det gjaldt Kampen fremad, og hun var med, da det ved 40 Aars Jubilæet gjaldt om at se tilbage og glæde sig over, hvad der var naaet.

Gennem „*Kvinden og Samfundet*“ bringer Dansk Kvindesamfund *Caroline Testmann* en Tak for hendes

Trofasthed i Arbejde og Interesse, en Tak, som er forenet med Ønsket om, at hun maa bevare sin klare Tanke og sin Evne til at forstaa ogsaa den ny Tids Bestræbelser.

Den store Skolekommission.

Mange Love har set Dagens Lys herhjemme i de sidste 2 Menneskealdrer, forældede Institutioner er blevet omformede eller erstattede med nye. Men dette gælder ikke, naar Talen er om vort Skolevæsen, inden for dette har ingen gennemgribende Reformer fundet Sted i over 100 Aar; det er saaledes bekendt nok, at vor Folkeskole i det store og hele endnu hviler paa Skoleloven af 1814.

Hvor vidtskuende og langt forud for sin Tid denne Lov end var, siger det sig selv, at den ikke er tidssvarende længer. Danmark, der en Gang med Hæder nævnedes som det Land, der paa Skolevæsenets Omraade stod forrest i Staternes Rækker, er for længe siden sakket agterud. Finland har haft sin store Reformator, Uno Lyngæus, Sverige har nylig paa Grundlag af en stor Kommissions Arbejde re-formeret hele sit Skolevæsen, og det er bekendt, at Tyskland før Krigen var det Land, hvor man skulde søge til for at se nye Skoletanker realisere.

Meget sundt og godt rummer vort Skolevæsen vel ogsaa, mange har udført et stort og fortjenstfuldt Arbejde i Skolens Tjeneste. Men de Mænd og Kvinder, hvem Undervisningen og Opdragelsen i Skolen er betroet, føler dog og føler det i stedse stigende Grad, at de naar et utilfredsstillende Resultat, fordi de Rammer, de arbejder under, er forældede. Ogsaa udenfor Skolemænds Kreds er der en voksende Forstaaelse heraf. Kravet om om Nyordning er saaledes kommet frem i Rigsdagen, hvor Socialdemokratiet allerede for 9 Aar siden rejste Spørgsmaalet om Nedsættelsen af en stor Skolekommission. Med Mellemrum har denne Tanke været drøftet paa Tinge, og nu er der endelig Udsigt til, at den skal blive til Virkelighed, idet Undervisningsministeren som bekendt i indeværende Rigsdagssamling — 22. Novbr. f. A. — fremsatte et Forslag til Lov om Nedsættelse af en Skolekommission,